

Sygn. akt I UK 147/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bielecki

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.

z udziałem zainteresowanego P. R.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 16 grudnia 2020 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z odwołania M. R. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. (dalej również jako: ZUS lub organ rentowy), przy udziale P. R. ,

zmienił zaskarżony apelacją organu rentowego wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt VIII U (...), i oddalił odwołanie M. R. od decyzji ZUS z dnia 20 października 2016 r. (pkt 1.); zasądził od odwołującej się na rzecz organu rentowego kwotę 2.040 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje (pkt 2.).

Wyrokiem z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt VIII U (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. zmienił zaskarżoną przez M. R. decyzję organu rentowego z dnia 20 października 2016 r. i ustalił, że odwołująca się podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu współpracy z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą P. R. od dnia 7 stycznia 2014 r.

Sąd drugiej instancji – w toku postępowania odwoławczego – dokonał dodatkowych ustaleń faktycznych, zgodnie z którymi w okresie od lipca 2013 r. do grudnia 2014 r. P. R. współpracował w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej z E. Spółką z o.o. w W. Z tego tytułu osiągnął odpowiednio przychód: - w lipcu 2013 r. – 1.316,10 zł; - w sierpniu 2013 r. – 1.599 zł, - we wrześniu 2013 r. – 1.537,50 zł, - w październiku 2013 r. – 2.952 zł, - w listopadzie 2013 r. – 2.275,50 zł., - w grudniu 2013 r. – 1.869,60 zł, - w styczniu 2014 r. – 1.230 zł, - w lutym 2014 r. – 1.955,70 zł, - w marcu 2014 r. – 3.140,19 zł, - w kwietniu 2014 r. – 3.737,97 zł, - w maju 2014 r – 2.950,77 zł, - w czerwcu 2014 r. – 3.426,17 zł, - w lipcu 2014 r. – 2.597,15 zł, - w sierpniu 2014 r. – 3.705,99 zł, - we wrześniu 2014 r. – 4.226 zł, - w październiku 2014 r. – 4.402 zł, - w listopadzie 2014 r. – 3.448 zł, - w grudniu 2014 r. – 3.871 zł. M. R. jeździła razem z mężem do magazynu w P. od początku podjęcia współpracy pomiędzy płatnikiem a E. Spółką z o.o. Nie wykonywała żadnych czynności w W., gdzie płatnik też prowadził działalność. J. Z. i H. S. w 2013 i 2014 r. byli pracownikami E. Spółki z o.o. i wykonywali swą pracę w magazynie w P.

Sąd Apelacyjny – na podstawie uzupełnionego w postępowaniu apelacyjnym postępowania dowodowego – ustalił, że współpraca płatnika składek z E. Spółką z o.o. zawiązała się już w lipcu 2013 r. Z zeznań świadków M. A. , A. M., H. S. i J. Z., potwierdzonych przesłuchaniem na rozprawie apelacyjnej płatnika jako strony

wynika wprost, że wnioskodawczyni przyjeżdżała do magazynu w P. już od początku współpracy płatnika z E. Spółką z o.o., czyli od lipca 2013 r., w czasie, kiedy była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotna. M. R. , zarówno w 2013 r. (w okresie, gdy była zarejestrowana jako bezrobotna), jak i w 2014 r. sporadycznie pomagała swemu mężowi przy pewnych czynnościach w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i w związku z tym była widywana w tym czasie w magazynie w P.. Nie była to jednak stała współpraca.

Sąd analizując art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 266; dalej również jako: ustawa systemowa) stwierdził, że nie każda pomoc przy prowadzeniu działalności gospodarczej rodzi skutki w postaci uznania jej za współpracę, a w konsekwencji objęcie danej osoby ubezpieczeniem jako osoby współpracującej. Za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej, powodującą obowiązek ubezpieczeń emerytalnego i rentowych uznać należy taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że nie można przyjąć, że wnioskodawczyni współpracowała przy prowadzeniu działalności gospodarczej męża w spornym okresie. Podejmowane przez nią wcześniej - zarówno w 2013 r. oraz w spornym okresie czynności, stanowiły jedynie pomoc w prowadzeniu działalności gospodarczej, były sporadyczne i nie miały stałego i systematycznego charakteru. Okazjonalna pomoc nie może być zaś traktowana jako współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Pomoc taka stanowi normalną konsekwencję obowiązku małżonków do wzajemnej pomocy oraz współdziałania dla dobra rodziny (art. 23 i art. 27 k.r.o.). Wnioskodawczyni nie wykazała, że współpraca ta była wykonywana w znaczącym wymiarze i systematycznie ani też, że miała ona istotne znaczenie dla przychodów prowadzonej przez płatnika działalności gospodarczej oraz znaczący ciężar gatunkowy.

Według Sądu Apelacyjnego nie istniała także faktyczna potrzeba współpracy odwołującej się w wykonywaniu działalności gospodarczej jej męża chociażby z

tego względu, że gdy ubezpieczona poszła na zwolnienie lekarskie, płatnik nikogo nie zatrudnił na jej miejsce, dopiero w dalszym toku prowadzenia działalności - w maju 2014 r. zatrudnił dwóch pracowników na podstawie umów zlecenia z wynagrodzeniem minimalnym. Ponadto analiza złożonych w toku postępowania apelacyjnego faktur VAT za sporny okres w zestawieniu z wysokością przychodów płatnika w tym czasie prowadzi do wniosku, że działalność podjęta w magazynie w P. w spornym okresie miała znaczenie marginalne - w styczniu 2014 r. stanowiła 4% całego przychodu płatnika, w lutym 2014 r. - 6,38%, w marcu 2014 r. - 9,07%. Wynik finansowy na skutek współpracy przy prowadzonej działalności jest zaś istotny przy ocenie, czy współpraca ta jest rzeczywiście wykonywana. Sąd drugiej instancji uznał, że fakt zgłoszenia wnioskodawczyni od 7 stycznia 2014 r. do ubezpieczenia z podstawą 9.000 zł miesięcznie, podczas gdy płatnik był zgłoszony od kwoty minimalnej, a nadto wcześniejsze i późniejsze zgłoszenia wnioskodawczyni (od 1 sierpnia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r., od 6 czerwca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r., po powrocie z urlopu macierzyńskiego po urodzeniu trzeciego dziecka) obejmowały preferencyjne składki, potwierdza, że zgłoszenie M.R. do tego ubezpieczenia w spornym okresie było pozorne. Posiadanie przez wnioskodawczynię jedynie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych bez faktycznej współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej nie skutkuje objęciem jej obowiązkiem podlegania ubezpieczeniu społecznemu (art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W ramach podstawy materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) skarżąca zarzuciła błędną wykładnię art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez uznanie, że wnioskodawczyni sporadycznie pomagała przy prowadzeniu działalności gospodarczej, w sytuacji gdy czynności wykonywane przez wnioskodawczynię miały istotne znaczenie dla przychodów prowadzonej przez płatnika działalności gospodarczej oraz znaczący ciężar gatunkowy, były bezpośrednio związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, a także miały charakter stały, systematyczny i wykonywane były w znaczącym wymiarze czasu, co w

konsekwencji doprowadziło do wadliwego przyjęcie, że wnioskodawczyni nie podlegała ubezpieczeniom społecznym.

W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak pełnego i wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, niewskazanie powodów odmowy wiarygodności dowodom, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, niewskazanie powodów dla których ocena dowodów przez Sąd pierwszej instancji była wadliwa, brak wskazania dowodów, na których się oparł Sąd drugiej instancji zmieniając wyrok, brak wskazania podstawy faktycznej wyroku przez brak poczynienia ustaleń faktycznych, co w konsekwencji powoduje, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera istotne braki uniemożliwiające kontrolę kasacyjną.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz zwrot kosztów postępowania apelacyjnego oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W decyzji z dnia 20 października 2016 r. ZUS stwierdził, że M. R. nie podlega od dnia 7 stycznia 2014 r. ubezpieczeniom społecznym, gdyż – wbrew zgłoszeniu do ZUS – od tego dnia nie podjęła współpracy z mężem w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Determinuje to ocenę stanu prawnego z roku 2014 oraz z daty decyzji ZUS (nowelizacja relewantnego w sprawie stanu prawnego nastąpiła od 1 kwietnia 2018 r., a więc już po wydaniu tej decyzji).

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej, w wersji obowiązującej w 2014 r., obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegały osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej były osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Zgodnie z art. 8 ust. 11 ustawy systemowej, w wersji wówczas obowiązującej, za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej lub umowy zlecenia; nie dotyczy to osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego. Art. 8 ust. 6 pkt 1 stanowił, że za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd prawny, zgodnie z którym cechami konstytutywnymi pojęcia „współpraca przy prowadzeniu pozarolniczej działalności” w rozumieniu art 8 ust. 11 ustawy systemowej są występujące łącznie: a) istotny dla działalności gospodarczej ciężar gatunkowy działań współpracownika, które to działania nie mogą mieć charakteru wtórnego; muszą pozostawać w bezpośrednim związku z przedmiotem podjętej działalności oraz muszą charakteryzować się pewną systematycznością, stabilnością i zorganizowaniem; b) znaczący czas i częstotliwość podejmowanych robót (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 134/08, OSNP 2010 nr 13–14 poz. 170; z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 315/09; z dnia 18 maja 2017 r., I UK 215/16; z dnia 13 lipca 2017 r., III UK 181/16; z dnia 30 sierpnia 2018 r., I UK 202/17, OSNP 2019 nr 3, poz. 39; z dnia 6 marca 2019 r., II UK 508/17). Z kolei w doktrynie został wyrażony pogląd, że w sformułowaniu o współpracy w prowadzeniu działalności gospodarczej należy upatrywać nie tylko pracy na rzecz tego przedsięwzięcia, lecz także współudziału w prowadzeniu tej działalności, włączając nawet w ten udział „zysk” (por. Z. Myszka: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1994 r., II UZP 27/94, Praca i Zabezpieczenie

Spoleczne 1995 nr 5, s. 74). Współpraca może dotyczyć jedynie relacji, które występują pomiędzy osobą prowadzącą pozarolniczą działalność a osobą bliską tej osobie, dlatego do uznania za osobę współpracującą niewystarczające jest stwierdzenie określonego przepisem powiązania więzami rodzinnymi z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność i pozostawania z nią we wspólnym gospodarstwie domowym, ale konieczne jest również ustalenie okoliczności współpracy przy przyprowadzeniu tej działalności.

Biorąc pod uwagę, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych, realizując podstawowe zasady ubezpieczeń społecznych, tj. powszechności i równości, chroni swym zakresem wszystkie osoby żyjące z własnej pracy, wiążąc przy tym przymus ubezpieczenia nie tylko z działalnością zapewniającą środki utrzymania, lecz także z faktem posiadania innych stałych źródeł dochodu, uznać można, że współpracą przy prowadzeniu działalności gospodarczej powodującą powstanie obowiązku ubezpieczenia emerytalnego i rentowego, jest takie współdziałanie małżonka przedsiębiorcy, które generuje stałe, dodatkowe dochody z tej działalności. Inaczej rzecz ujmując, współpracą jest stała pomoc przy prowadzeniu działalności, bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu. W takiej sytuacji można bowiem zasadnie twierdzić, że małżonek przedsiębiorcy podejmuje aktywność przynoszącą mu określone dochody, z którą wiąże się obowiązek ubezpieczeń: emerytalnego i rentowych. Ocena, czy w konkretnej sytuacji pomoc świadczona przez małżonka może być uznawana za współpracę w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiącą w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy podstawę do objęcia tej osoby obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalnym i rentowymi, wymaga uprzednich ustaleń faktycznych co do charakteru i rodzaju tych czynności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2018 r., I UK 202/17, OSNP 2019 nr 3, poz. 40).

W tym kontekście należy przyjąć, że Sąd Apelacyjny nie ustalił wyczerpująco podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co usprawiedliwiało kasacyjny zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci przytoczonych przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika tylko,

że wnioskodawczyni przyjeżdżała do magazynu w P. już od początku współpracy płatnika z E. Spółką z o.o., czyli od lipca 2013 r., w czasie, kiedy była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotna. M. R. , zarówno w 2013 r. (w okresie, gdy była zarejestrowana jako bezrobotna), jak i w 2014 r. sporadycznie pomagała swemu mężowi przy pewnych czynnościach w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i w związku z tym była widywana w tym czasie w magazynie w P. Nie była to jednak stała współpraca.

Sąd Apelacyjny nie wskazał więc konkretnie, jakie czynności wykonywała M. R. w 2014 r., a więc w okresie objętym decyzją ZUS. Ustalenie, że sporadycznie wykonywała „pewne” czynności nie pozwala na adekwatną ocenę subsumpcji takich ustaleń pod omawiane normy ustawy systemowej. Jeżeli Sąd wykluczył, z uwagi na stan zagrożenia ciąży, wykonywanie przez nią prac fizycznych, należało ustalić, jakie konkretnie prace biurowe wykonywała żona przedsiębiorcy oraz czy miały one znaczenie ekonomiczne dla funkcjonowania działalności gospodarczej.

Do konstrukcji uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji, orzekającego co do istoty sprawy (w tym wyroku reformatoryjnego) ma, na podstawie art. 391 k.p.c., odpowiednie zastosowanie art. 328 § 2 k.p.c. (w wersji poprzednio obowiązującej), w szczególności w zakresie zrekonstruowania podstawy faktycznej tego orzeczenia oraz wyjaśnienia jego podstawy prawnej i wzajemnych powiązań tych elementów. Zgodnie z poprzednią wersją art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno było zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego nie spełnia przytoczonych wymagań ustawowych. Nie wynika bowiem z niego w sposób jasny i niebudzący wątpliwości, jakie fakty zostały ustalone, ani z jakich przyczyn Sąd doszedł do oceny prawnej, że żona przedsiębiorcy nie współpracowała z mężem przy prowadzeniu działalności gospodarczej w rozumieniu art. 8 ust. 11 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej.

Nie zostało dokładnie w uzasadnieniu wyroku wyjaśnione, w jakich miejscowościach i w jakich okresach mąż M. R. prowadził swoją działalność. Z ustaleń Sądu wynika, że jeździła ona razem z mężem do magazynu w P. od początku podjęcia współpracy pomiędzy płatnikiem a E. Spółką z o.o., ale w magazynie tym czynności fizyczne wykonywali: J. Z. i H. S., którzy w 2014 r. byli pracownikami E. Spółki z o.o. Jeżeli pracownicy ci nie podlegali służbowo mężowi M. R., to nie można wykluczyć, że czynności magazynowe mogła wykonywać M. R., jeżeli ciężar przenoszonych towarów nie przekraczał jej możliwości zdrowotnych. Konieczne było też ustalenie, w jakim wymiarze godzinowym mogła przebywać i ewentualnie pracować w magazynie w P., biorąc także pod uwagę konieczność opieki nad dwojgiem małych dzieci.

Zarzut naruszenia ogólnej normy procesowej art. 382 k.p.c. może być usprawiedliwiony, kiedy skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie nie uzupełnił postępowania dowodowego lub pominął część zebranego materiału, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy, albo kiedy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji lub oparł swoje rozstrzygnięcie na własnym materiale, pomijając wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 lipca 2000 r., V CKN 256/00; z dnia 13 września 2001 r., I CKN 237/99; z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 339/07; z dnia 24 kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08).

W rozpoznawanej sprawie istotna była także ocena, czy rozmiar prac odwołującej się, ich rodzaj, zorganizowanie i częstotliwość miały wymiar ekonomiczny i organizacyjny na tyle istotny, by można było uznać je za współpracę w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wprawdzie zgodzić się należy z Sądem Apelacyjnym, że współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej nie mogła być uznana z zgłoszoną zamiarem jej długotrwałości (została zgłoszona dopiero po stwierdzeniu u wnioskodawczyni stanu ciąży związanej z medycznymi komplikacjami), a opłacenie dwóch składek na ubezpieczenie społeczne w maksymalnej wysokości, zapewniające wobec braku szybkiej reakcji ZUS, przez długi okres niezwykle wysokie - w porównaniu do przeciętnego wynagrodzenia - zasiłki chorobowe i

macierzyńskie, wskazuje na intencjonalne działanie i nie pozostaje w żadnej proporcji do wysokości składek płaconych przez męża M. R. , jednak okoliczności te powinny być ocenione również w aspekcie pozytywnego wyniku ekonomicznego działalności odwołującej się.

W ocenie Sądu Najwyższego, biorąc pod uwagę początkowe konstatacje, należy uznać, że pojęcie „współpraca przy prowadzeniu pozarolniczej działalności” w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy systemowej nie powinno obejmować sytuacji, gdy koszty generowane przez osobę współpracującą, obejmujące na przykład wysokość opłacanych składek na ubezpieczenie społeczne, znacząco przewyższają korzyści ekonomiczne wytwarzane przez osobę współpracującą. W takiej sytuacji można bowiem mówić jedynie o pozorowaniu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej współpracy gospodarczej, zmierzającej wyłącznie do uzyskanie korzyści finansowych niewynikających z podjętych czynności gospodarczych.

W tym kontekście nie zostało wskazane w uzasadnieniu wyroku szacunkowe obliczenie, czy współpraca M. R. przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej przyniosła pozytywny wynik finansowy. W tym zakresie można porównać przychody generowane przez pracę wnioskodawczyni w magazynie w P. z wysokością składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni oraz kwotą podatku od przychodów.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.